

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2473/2015
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца А.С. из Н. чији је пуномоћник Н.С., адвокат из Н., против туженог Ф.к. Р. из Н., чији је пуномоћник Ј.М., адвокат из Н., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж. бр. 751/15 од 10.07.2015. године, у седници већа од 25.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж. бр. 751/15 од 10.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П. бр. 2802/14 од 08.09.2014. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени накнади штету у износу од 102.091,00 динара са законском затезном каматом од 08.05.2014. године до исплате, и да му накнади трошкове поступка. Тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 7.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж. бр. 751/15 од 10.07.2015. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му накнади штету у износу од 102.091,00 динара са законском затезном каматом од 12.06.2014. године до исплате и да му накнади парничне трошкове у износу од 37.183,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и прекорачења тужбеног захтева.

Тужилац је преко пуномоћника поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужбом од 12.06.2014. године, тужилац је тражио накнаду штете у износу од 102.091,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Будући да се тужбени захтев у овом спору односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена у смислу цитираног члана 479. став 6. ЗПП. С обзиром да је ревизија у овом спору недозвољена по посебном пропису, не примењује се новелирана одредба члана 403. став 2. ЗПП по којој је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**